

PUBLICITĀTESFOTO

PĀRSTEIGUMS. Drīz uz ekrāniem parādīsies Māra Martinsona filma *Zeme, kas dzied* – Marinas Rebekas kinoaktrises debija. Viņas atveidotā Zelma iedrošina filmas galveno varoni Annu dziedāt korī un piedalīties Dziesmu svētkos, kuros līdz tam drīkstēja dziedāt tikai vīrieši

citur neesmu dziedājusi.

Pat pandēmija nespēja apturēt intensīvo darbīgumu un vērienu.

Man tas bija ļoti labs laiks. Paspējam ierakstīt vairākus diskus, un es pašā pirmajā pandēmijas gadā piedalījos izrādēs gan Madridē, gan Milānas *La Scala*, kad vēl tikai izmēģināja, kā vispār jaunajos apstākļos var notikt izrāde. Teātri vēlējās atsākt darbību tieši ar Verdi *Traviatu*. Milānā *La Scala* sezonas atklāšanā man bija arī solokonzerts. Es nevaru sēdēt vienkārši tāpat, man vienmēr vajag kaut ko darīt, un es izmantoju pandēmijas laiku, lai ierakstītu diskus un mācītos jaunu repertuāru.

Arī liktenis ļāva būt tieši tur, kur mūzikas dzīve turpinājās?

Jā, Dievs man stāvēja klāt. Nez kāpēc teātri ņēma tieši *Traviatu*, lai gan tieši ar to – ar bīstamu klepošanu – visi tobrīd slimoja. Tā kā skaitījās viena no pasaules labākajām Violetām, man bieži nācās šajā periodā šo lomu dziedāt, un tas bija tieši pēc tam, kad jau biju pateikusi: viss, pietiek, šo lomu vairs nedziedāšu. Esmu taču to dziedājusi jau divdesmit dažādos iestudējumos!

Drīz jānāk klajā arī filmai *Zeme, kas*

dzied, kurā redzēsīm Marinas Rebekas kinoaktrises debiju.

Man tas bija ļoti interesanti, jo bija jātēlo par mani gados vecāka sieviete. Protams, arī jāizskatās vecākai. Sieviete ir grūti to pieņemt, jo mēs vienmēr gribam izskatīties jaunākas un glītākas. Man tā bija unikāla, brīnišķīga pieredze, jo Zelmā lomā man nav nevienas dziedāšanas nots. Es to atveidoju tikai kā aktrise, turklāt tēls nav tuvs manai personībai. Viņa ir pieredzējusi, gudra, sirsnīga, taču arī ļoti tieša, skarba un lakoniska sieviete, kura runā tikai konkrēti par lietu. Es tāda gluži neesmu, un man bija izaicinājums šādu lomu nospēlēt, izmantojot to valodu un tekstus, kādi bija piedāvāti. Tas bija ārkārtīgi interesanti un ļāva jo īpaši novērtēt laikus, kuros dzīvojam šodien. Filmējoties mīnus divdesmit grādos, mums bija jāvelk vilnas zeķes un svārki un ar koka tupelēm kājās jāskrien pa sniegu. Pēc tam uzvelc vieglu, vieglu dūnu jaku, un ir daudz siltāk! Vienkārši apbrīnojami! Tad domāju: ak Dievs, cik mēs esam laimīgi, ka varam tik viegli un ērti sasildīties! Toreiz un tagad ir pavisam cita dzīve. Bija tik aizraujoši ienirt iepriekšējā gadsimtā...

Man ļoti patika viss darba process: kā strādā kamera, un kā viss tiek organizēts. Filmas stāsts ir cieši saistīts ar manu zemi – Latviju – un ar mūsu vēsturi. Mana varone ir izdomāta, bet pārējie personāži ir īsti, un šī ir mūsu vēstures daļa. Pirmie dziesmu svētki notika Igaunijā, toties

■ **OPERĀS MAN VIENMĒR IR JĀMIRST. VIENMĒR IR DRĀMA, TAČU ĻOTI GRIBAS ARĪ PASMĪTIES, UN MAN PATĪK HUMORS**

Latvija bija pirmā valsts, kur Dziesmu svētkos koros drīkstēja dziedāt arī sievietes. Zelma iedrošina filmas galveno varoni Annu to darīt. Esmu ļoti laimīga un pagodināta, ka mani uzaicināja piedalīties. Droši vien būs grūti filmu noskatīties, jo man vienmēr ir grūti sevi novērot no malas. Nezinu arī, vai tikšu uz pirmizrādi.

Piekristu filmēties atkal? Āķis ir lūpā?

Ja man kādreiz vēl trāpīsies piedāvājums tēlot kādā citā filmā, es ļoti gribētu tēlot komisku personāžu. Operās man vienmēr ir jāmirst: man nocērt galvu, es kādu noduru, noindējos, nomirstu ar tuberkulozi un ļoti reti tieku līdz kāzām... Vienmēr ir drāma, taču ļoti gribas arī pasmieties, un man patīk humors – piemēram, kā Gaetāno Doniceti operā *Milas* >